

РЕШЕНИЕ

№ 22563

гр. София, 06.11.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 75 състав,
в публично заседание на 28.10.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Геновева Йончева

при участието на секретаря Наталия Дринова, като разгледа дело номер **8280** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на член 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във вр. с член 172, алинея 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба на Р. Д. М. с постоянен адрес в [населено място], представляван от процесуален представител адв. А. Д., срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 24-0361-000039/22.07.2024г., издадена от старши полицай в Районно управление - Трън към ОДМВР П., с която на основание чл. 171, т. 1, б. „б“ ЗДвП е наложена принудителна административна мярка – временно отнемане на СУМПС до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 18 месеца.

В жалбата се поддържа становище за незаконосъобразност и необоснованост на обжалваната заповед поради противоречието ѝ с материалния закон и съществени нарушения на процесуалните правила. Жалбоподателят отрича извършителството на нарушението, във връзка с което е приложена ПАМ от вида на посочените в чл. 171, т. 1, б. „б“ ЗДвП. Доводите за незаконосъобразност на акта се поддържат и в с.з. с твърдения за липса на доказателства, че жалбоподателят е управлявал въпросното МПС. Твърди се, че служителите на ОДМВР били повикани по сигнал, отишли са на място и са снели сведения от свидетел, от които не може да се установи с категоричност, че водачът на МПС е оспорващият. В протокола за разпит от досъдебното производство никъде не било посочено, че Р. М. е управлявал превозното средство. По тези доводи се претендира отмяна на обжалвания административен акт и

присъждане на разноски, включително за адвокатско възнаграждение съгласно чл. 38, ал. 1, т. 2 от Закона за адвокатурата.

Ответникът - старши полицаи в Районно управление - Трън към ОДМВР П., не се явява в съдебно заседание и не се представлява. В писмено становище от процесуалния му представител юрк. В., оспорва жалбата. Прави искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура не изпраща представител и не е заявила становище по основателността на оспорването.

Съдът, като обсъди изложените в жалбата доводи и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

На 22.07.2024 г. срещу Р. Д. М. е съставен Акт за установяване на административно нарушение (АУАН) серия ГА № 523337 за това, че на посочената дата в [населено място], [община] по отклонение II бЗ (черен път) с посока на движение от [населено място] към [населено място], управлява лек автомобил ВАЗ 2121 с рег. [рег.номер на МПС], собственост на Л. Й. А., като при извършената проверка на около 50 метра след табелата за край на [населено място] е установено, че жалбоподателят управлява МПС под въздействието на алкохол видно от извършената качествена проба с техническо средство Алкотест Дрегер 7510 с фабричен номер ARPM 0418, като в 22:38ч. уреда отчита 2,16 промила алкохол в издишания от водача въздух. На водача е издаден талон за медицинско изследване № 106217 за ФСМП Трън, където е дал кръвна проба за химичен анализ. В акта е отразено, че г-н М. имал мирис на алкохол и бил с нестабилна походка.

В АУАН е идентифицирано допуснато нарушение на чл. 5, ал. 3, т. 1 ЗДвП – водачът управлява МПС с концентрация на алкохол в кръвта над 1,2 на хиляда, установено по надлежния ред. Иззето е СУМПС №[ЕИК]. Изготвена е докладна записка от отзовалия се на подаден сигнал за самокатастрофирал автомобил полицейски служител – мл. инспектор К. Л., в която са описани обстоятелства, идентични с тези, вписани в АУАН. Посочено, че пристигайки на място контролният орган е установил водачът на самокатастрофилато превозно средство Р. Д. М., който дал положителна проба за алкохол.

Снети са сведения от жалбоподателя, вследствие на което считайки, че са налице материалноправните предпоставки на чл. 171, т. 1, б. „б“ ЗДвП, ответникът е издал процесната Заповед № 24-0361-000039/22.07.2024г. за прилагане на ПАМ по чл. 171, т. 1, буква „б“ ЗДвП – временно отнемане на свидетелство за управление на МПС на водач до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 18 месеца.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 АПК, от активнолегитимирано лице, срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт, поради което е процесуално допустима, като разгледана по същество е неоснователна.

Съгласно чл. 168, ал.1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административнопроизводствените правила и материалноправните разпоредби по издаването му, съобразен ли е акта с целта на закона.

Съгласно чл. 172, ал. 1 ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на

службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. По делото е приложена Заповед № 313з – 362/28.02.2022 г. на директора на ОДМВР-П., оправомощен със заповед № 8121з-1632/02.12.2021 г. на министъра на вътрешните работи, за определяне на длъжностните лица, оправомощени да прилагат ПАМ по ЗДвП, сред които полицейските инспектори младшите полицейски инспектори от звената „Териториална полиция“ при ОДМВР-П., полицейските инспектори, командирите на отделения, старши полицаите и полицаите от звената „Патрулно-постова дейност“ в РУ при ОДМЕР-П., полицейските инспектори, командирите на отделения и младши автоконтрольорите от СПП в ООП при ОДМВР-П., каквато длъжност заема издателят на оспорената заповед, видно от приложената по делото служебна бележка УРИ № 313р-16987/18.09.2024 г.

Следователно оспореният индивидуален административен акт е издаден от компетентен орган.

Спазено е изискването за форма. Проверяваната заповед съдържа предвидените в чл. 59, ал. 2 от АПК реквизити, включително фактически и правни основания за издаването ѝ, обективирани в съставения АУАН с бл. № 523337 и приобщените с него документи. Подхода на издателя на ПАМ е в съответствие с посоченото в ТП № 16/31.03.1975 г. на ОСГК на ВС, според което мотивите за упражняване на властническата компетентност могат да се съдържат в друг документ, извън оспорения. Изискването, което се поставя към органа-издател на акта, е да извърши позоваване на този предхождащ акта документ. С последното той го приобщава към административната преписка, а изложените в него мотиви, стават мотиви и на самия акт..

Не се констатира съществени нарушения на административнопроизводствените правила, които да са от такова естество и интензитет, че да рефлектират върху валидността и обосноваването на акта, включително такива, които да са ограничили правото на защита на жалбоподателя.

По отношение на материалната законосъобразност на акта:

Съгласно чл. 171, т. 1, б. „б“ ЗДвП за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилага принудителна административна мярка „временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство“ на водач, който управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, установена с медицинско и химическо лабораторно изследване или с изследване с доказателствен анализатор, или с друго техническо средство, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух, или след употреба на наркотични вещества или техни аналози, установена с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване или с тест, както и който откаже да бъде проверен с техническо средство или с тест, изследван с доказателствен анализатор или да даде биологични проби за химическо изследване и/или химико-токсикологично лабораторно изследване – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца.

Цитираната разпоредба съдържа няколко отделни хипотези, всяка от които съставлява самостоятелно основание за налагане на принудителната мярка. В случая мярката е приложена по отношение на жалбоподателя за това, че като водач на ППС на посочените в АУАН дата, час и място, е управлявал МПС след употреба на алкохол,

което обстоятелство е установено след извършена проверка с техническо средство, отчело положителен резултат от 2,16 промил алкохол в издишания от водача въздух. Употребата на алкохол се потвърждава от анализа на дадената от жалбоподателя биологична проба за лабораторно изследване. Според заключението на извършената химическа експертиза съгласно протокол № 364/29.07.2024 г. в представената за изследване кръвна проба от лицето Р. Д. М. се констатира наличие на етилов алкохол: крайна концентрация 1,81 ‰.

При тези обстоятелства съдът приема, че са изпълнени предпоставките за прилагане на принудителната административна мярка по чл.171, т.1, б. „б“ от ЗДвП.

Самоцелни и единствено обслужващи защитната позиция са доводите на процесуалния представител на жалбоподателя за неустановеност на качеството водач на МПС. Видно от снетото обяснение жалбоподателят не е отрекъл да е управлявал въпросното МПС. Напротив той изрично сочи, че на 21.07.2024 г. „се е прибирал“ от [населено място] към [населено място], като се „движел“ по черен път и при опит да направи завой се обърнал с автомобила в канавка. Оспорващият М. е посочен като водач и от разпитания по бързо производство № 34/2024 г. на РУ Трън свидетел – М. И., който около 21.30 ч. на 24.07.2024 г. подал сигнал за самокатастрофирало МПС на черен път преди [населено място]. Свидетелят посочва, че до идването на полицаите е наблюдавал водача как се опитва да измъкне закъсалият автомобил. От приложените материали не се установява да е присъствало друго лице, освен жалбоподателя, което да бъде свързано с водачеството на автомобила. Поради това неоснователни са възраженията, че фактическите констатации в акта, обусловили прилагането на процесната ПАМ, са изградени на вероятности.

Проверяваната заповед е съответна и на целта на ЗДвП – да се осигури безопасността на движението по пътищата, като се отнеме временно свидетелството за управление на МПС на водач, който управлява МПС под въздействието на алкохол, като по такъв начин да се елиминират потенциалните възможности за възникване на пътнотранспортни произшествия. Засягането с оспорената заповед на правата на жалбоподателя и в частност временното отнемане на свидетелството му за управление на МПС, съдът намира за съразмерно и съответно на преследваната от законодателя легитимна цел. Именно с оглед непосредствената цел за ограничаване на евентуално противоправно поведение и обезпечаване на положителни действия на субекта на правоотношението, в случаите по чл. 171, т. 1, б. "б" ЗДвП се прилага ПАМ под прекратително условие – "до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца".

С оглед на изложеното съдът приема, че обжалваната заповед е законосъобразна. Същата е издадена от компетентен орган и в предвидената от закона форма, постановена е в съответствие с приложимите материалноправни разпоредби, на които се основава, при спазване на административнопроизводствените правила и е съобразена с целта на закона, поради което жалбата се явява неоснователна и като такава, следва да бъде отхвърлена.

С оглед изхода на делото основателно се явява направеното от процесуалния представител на ответника искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, което съдът определя на 100 лв.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. последно АПК, Административен съд София – град, III отделение, 75-ти състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Р. Д. М. срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 24-0361-000039/22.07.2024г., издадена от старши полицаи в Районно управление - Трън към ОДМВР П..

ОСЪЖДА Р. Д. М. да заплати на Областна дирекция на МВР - П. юрисконсултско възнаграждение за настоящата инстанция в размер на 100,00 (сто) лева.

Решението не подлежи на обжалване на основание чл. 172, ал. 5, изр. второ от Закона за движението по пътищата.

СЪДИЯ: